

Veilig, Zeker en Verzegeld

Matt Costella, https://www.feasite.org/safe_secure_sealed, 3-9-2014

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling en voetnoten door M.V.

De vraag of een ware gelovige al dan niet zijn redding kan verliezen, na gerechtvaardigd te zijn door geloof alleen in de persoon en het werk van Jezus Christus, heeft in de kerk bestaan bijna sedert haar aanvang. In feite, tijdens de vervolging van de vroege kerk in de tweede en derde eeuwen, hebben vele individuen, die het vooruitzicht hadden van marteling en zelfs dood, ervoor gekozen om hun geloof te verloochenen om zo een pijnlijk en dikwijls dodelijk lijden te vermijden. Later, toen het Romeinse rijk zijn onderdrukking van het Christendom deed afnemen, wilden sommigen van diezelfde individuen, die hun geloof in Christus verloochenden, terug geaccepteerd worden in hun lokale kerken. Terwijl sommigen geloofden dat dezen die hun geloof hadden afgewezen, nog steeds ware gelovigen waren, hielden anderen zich aan het idee dat deze personen voorheen gered waren maar nu niet langer gered waren omdat zij hun geloof verloochend hadden. Dit leidde, ten dele, tot een volgende vraag: “Als christenen zondigen na hun bekering, kunnen zij dan hun redding verliezen?”

Dit is niet louter een “intellectuele” kwestie. De kwestie van de eeuwige zekerheid van de gelovige heeft grondige en praktische implicaties in het leven van ieder die beweert een christen te zijn. Waarom is dit onderwerp zo belangrijk?

1. Dit onderwerp is belangrijk wegens het grote aantal belijdende christenen die het geloof aanhangen dat een waar christen zijn redding kan verliezen

De meeste protestantse mainline denominaties, zowel als pinkster- en charismatische groepen hangen deze zienswijze aan, en zelfs sommige evangelicale denominaties en associaties. Anderen hebben deze zienswijze vaak gewoon aangenomen omdat dit hen zo werd geleerd; zijzelf hebben eigenlijk nooit de tijd genomen om de Schrift er nauwkeurig op na te trekken. Weer anderen die de Bijbel bestudeerd hebben en die tot deze conclusie zijn gekomen, falen erin de duidelijke leer van God in te zien, en in plaats daarvan vertrouwen zij op de meer obscure passages om hun geloof te bevestigen. Harry A. Ironside besprak deze zaak goed toen hij zei: “Als u een heldere, besliste, Schriftpassage hebt, sta dan niet toe dat een of andere passage die in u verwarring brengt, of moeilijk te interpreteren is, of enigszins dubbelzinnig lijkt, u afbrengt van de positieve verklaring ‘hij die gelooft heeft eeuwig leven’” (Harry Ironside, *The Eternal Security of the Believer*. New Jersey: Loizeaux Brothers, no date, 20).

2. Dit onderwerp is belangrijk omdat precies de leer van de redding op het spel staat

In wie of wat vertrouwt men voor zijn redding? Als iemand gelooft dat hij een kind van God kan worden door geloof in de persoon en het werk van Christus en daarna zijn de relatie met God verliest door een bepaalde zonde of door zijn geloof te verloochenen, dan ligt de precieze basis van relatie met God veeleer in hemzelf - *zijn* handelingen - dan in wat Christus voor hem heeft gedaan. Als iemand de eeuwige zekerheid van de gelovige niet accepteert, dan heeft hij geconcludeerd dat zijn eigen werken een integraal deel vormen van zijn redding of het gebrek ervan.

3. Dit onderwerp is belangrijk omdat het karakter van God op het spel staat

Wat men gelooft over de zekerheid van de gelovige bepaalt wat men gelooft over Gods precieze natuur en karakter. Is God sterk genoeg om een gelovige gered te houden? Is de redding die God voorzien heeft door de dood van Jezus Christus op het kruis genoegzaam om voor eeuwig te red-

den? Is Gods liefde voor Christus voorwaardelijk met betrekking tot iemands handelingen of werken? Zal God “het opgeven” bij een gelovige omdat hij heeft gezondigd door zijn uitwendige daden of inwendige gedachten? De antwoorden op deze vragen liggen aan de kern van wie God is. Tot een valse conclusie komen met betrekking tot de veiligheid van de gelovige veroorzaakt indirect dat men de betrouwbaarheid van Jezus Christus in vraag stelt, Hij die zo vaak expliciet in het Johannes-evangelie stelde dat Hij naar de aarde kwam om de wil van de Vader te doen opdat de mensen *eeuwig* leven zouden hebben, op basis van Zijn offerwerk aan het kruis.

4. Dit onderwerp is belangrijk omdat de geloofwaardigheid van Gods Woord op het spel staat

Als God verklaart dat Hij “eeuwig” leven geeft aan een christen, doet Hij dat dan niet? Als God verklaart dat Hij de gelovige verzegelt met de Heilige Geest tot de dag van de verlossing, bedoelt Hij dat dan niet zo? Blijft het Woord van God voor de mens niet overeind staan, ongeacht iemands acties of omstandigheden?

5. Dit onderwerp is belangrijk omdat iemands wandel en getuigenis tegenover anderen erbij betrokken zijn

Als iemand gelooft dat hij zijn redding kan verliezen, hoe kan hij dan zeker zijn dat hij werkelijk gered is, op elk tijdstip? Welke zonden zou hij kunnen begaan die hem kunnen afscheiden van Christus? Ieder die gelooft dat hij zijn redding kan verliezen, en het opnieuw kan verwerven op een later tijdstip, heeft zichzelf verwijderd van een geloof in redding door genade door geloof alleen, en heeft geconcludeerd dat zijn eigen werken integraal deel uitmaken van zijn redding of gebrek daaraan. Daarom spreekt het vanzelf dat iemands vertrouwen in christelijk leven en christelijk getuigenis zijn aangetast.

Deze twee interpretaties - het geloof dat men zijn redding kan verliezen en het geloof dat men eeuwige zekerheid heeft - kunnen niet beide correct zijn, en bijbelgelovige christenen bevestigen dat Gods Woord zichzelf niet tegenspreekt. Daarom moet één interpretatie noodzakelijk onjuist zijn, te wijten aan een foute exegese van de Schrift, en de andere moet correct zijn omdat het dit is wat de Schrift in feite leert. De vraag die men zich moet stellen wanneer men de leer van de eeuwige zekerheid bestudeert, is dan: “Wat leert Gods Woord duidelijk, en hoe kan men de meer obscure passages netjes harmoniseren, Schriftplaatsen die de duidelijker passages lijken tegen te spreken?”

God *wil* werkelijk dat Zijn kinderen *weten* dat zij veilig en zeker zijn in Hem. 1 Johannes 5:13 zegt: “Deze dingen heb ik geschreven aan u die gelooft in de Naam van de Zoon van God, opdat u **wet** dat u het eeuwige leven hebt ...” De context van dit vers onthult dat redding vrucht voortbrengt, maar vrucht is een *resultaat* van redding, niet een deel ervan. Ja, God wil dat Zijn kinderen zouden *weten* dat zij eeuwig zeker zijn. En, deze zekerheid rust niet op ’s mensen werken of het gebrek daaraan, maar op alle drie de leden van de drie-enige Godheid. God wil niet dat enig iemand van zijn kinderen verward zou zijn over de vraag of hij Hem wel toebehoort, en of hij een volgende dag helgebonden kan zijn.

Het werk van God de Vader houdt ons in veiligheid

Romeinen 8:28-30

“En wij weten dat voor hen die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede, voor hen namelijk die overeenkomstig Zijn voornemen geroepen zijn. ²⁹ Want hen die Hij **van tevoren gekend** heeft, heeft Hij er ook **van tevoren toe bestemd** om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders. ³⁰ En hen die Hij er van tevoren toe bestemd heeft, die heeft Hij ook **geroepen**, en hen die Hij geroepen heeft, die heeft Hij ook **gerechtvaardigd**, en hen die Hij gerechtvaardigd heeft, die heeft Hij ook **verheerlijkt**”.

Sommige auteurs verwijzen naar deze Schriftpassage als Gods “gouden ketting van verlossing”. Volgens vers 28 bezitten zij die geloven twee positieve karakteristieken: Zij “hebben God lief” en zij zijn “overeenkomstig Zijn voornemen geroepen”. De twee daarop volgende verzen (vv. 29-30)

beschrijven het plan van God in de levens van hen die geloven. Merk deze “ketting van verlossing” op: God kende en bestemde hen van tevoren en heeft hen geroepen, gerechtvaardigd en verheerlijkt. Nergens in deze verzen stelt God de mogelijkheid dat Hij een van de vijf “schakels” in de ketting niet zal vervullen. Nergens zegt Hij dat de ketting kan gebroken worden door zonde die de gelovige zou plegen. In feite zegt Hij met nadruk dat Hij de gelovige heeft “verheerlijkt”. Dit is geschreven in de verleden tijd en geeft de indruk dat alhoewel de gelovige nog niet officieel verheerlijkt is, het net is alsof het *reeds* volbracht is in Gods ogen¹. Als God de gelovige rechtvaardigt, en de gelovige verliest daarna zijn redding wegens zonde, dan zou God hem nooit verheerlijken, maar dit scenario is compleet tegengesteld aan wat Gods Woord leert. God zal hen verheerlijken die Hij heeft gerechtvaardigd, en de ultieme verheerlijking komt bij Christus’ wederkomst. Volgens deze tekst is het onmogelijk voor iemand die gerechtvaardigd is niet verheerlijkt te worden. Terwijl er verschillende graden van heiligheid (persoonlijke heiliging) bestaan onder gelovigen zullen toch *alle* gelovigen (de “gerechtvaardigden”) verheerlijkt worden.

Filippenzen 1:6

“Ik **vertrouw** erop dat Hij Die in u een **goed werk begonnen** is, dat **voltooien** zal tot op de dag van Jezus Christus”.

De apostel Paulus stelt beslist zijn vertrouwen in het begonnen “goede werk” in dit vers. Hij zegt dat God dit ook zal voltooien, compleet maken, op de dag van Christus. Dit vers geeft geen ruimte voor de mogelijkheid dat men zijn redding kan verliezen, want als dat zo was dan zou de gelovige niet zeker zijn van zijn redding en evenmin zou God voltooien wat Hij was begonnen in de gelovige. Nooit zegt de Bijbel dat God Zijn werk *misschien niet* zou voltooien *indien* de gelovige struikelt en valt in zijn christelijke wandel en getuigenis; in tegendeel, Paulus wil dat de gelovigen er alle vertrouwen in hebben dat God Zijn werk in hen *zal* voltooien.

1 Petrus 1:3-5

“Geprezen zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die ons, overeenkomstig Zijn grote barmhartigheid, **opnieuw geboren** deed worden **tot een levende hoop**, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden, ⁴tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkbare **erfenis**, die in de hemelen **bewaard** wordt voor u. ⁵U wordt immers **door de kracht van God bewaakt** door het geloof tot de zaligheid, die **gereedligt** om geopenbaard te worden in de laatste tijd”.

Deze verzen bevatten een aantal belangrijke woorden die verder de leer van de eeuwige zekerheid van de gelovige ondersteunen en de rol die God de Vader in deze zekerheid speelt. Vers 5 zegt: “U wordt immers door de kracht van God bewaakt door het geloof tot de zaligheid, die gereedligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd”. Dit verwijst naar de gelovige die “opnieuw geboren” werd “tot een levende hoop” (v. 3). Deze gelovige wordt “door de kracht van God bewaakt”. Omdat God almachtig is, is het voor de gelovige onmogelijk “onbewaakt” te zijn of uit Gods hand te glijpen. Vers 4 beschrijft de “onverwelkbare erfenis” die in de hemel “bewaard” of gereserveerd wordt; als de gelovige zijn redding zou kunnen verliezen, dan was er helemaal geen “erfenis, die in de hemelen bewaard wordt”.

Johannes 10:27-30

“Mijn schapen horen Mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij. ²⁸En Ik geef hun eeuwig leven; en zij zullen **beslist niet verloren gaan** in eeuwigheid en **niemand zal ze uit Mijn hand rukken**. ²⁹Mijn Vader, Die hen aan Mij gegeven heeft, is meer dan allen, en **niemand kan hen uit de hand van Mijn Vader rukken**. Ik en de Vader zijn één”.

Deze drie verzen zijn waarschijnlijk de meest frequent gebruikte verzen om de leer de ondersteunen van de eeuwige zekerheid van de gelovige, en ze verwijzen naar de rol die zowel God de Vader als God de Zoon hebben bij het bewaren van gelovigen. Vier keer in deze tekst geeft Jezus het idee dat

¹ De gelovige heeft de verheerlijking *positioneel* reeds verkregen, in het hier en nu. Deze verheerlijking zal ook *voltooid* worden bij de komst van de Heer.

Zijn schapen nooit zullen verloren gaan: 1. “Ik geef hun eeuwig leven” (v. 28a). 2. “zij zullen be-
list niet verloren gaan in eeuwigheid” (v. 28b). 3. “niemand zal ze uit Mijn hand rukken” (v. 28c).
4. “niemand kan hen uit de hand van Mijn Vader rukken” (v. 29). Deze onmiskenbare verwijzingen
naar de eeuwige zekerheid van de schapen kan niet genegeerd of weggeredeneerd worden. Wanneer
Jezus Christus zegt dat “niemand” hen uit Zijn hand kan rukken en evenmin uit de hand van de Va-
der, en dat Hij en Zijn Vader één zijn (v. 30), dan geeft Hij de sterkst mogelijke verklaring die maar
mogelijk zou kunnen gegeven worden met betrekking tot de zekerheid van de schapen. De context
van deze passage maakt duidelijk dat zij die echt geloven in de Heer Jezus Christus de schapen zijn.
Vers 26 informeert de lezer dat de Farizeeën niet de schapen waren: “Maar **u gelooft niet**, want u
bent niet van Mijn schapen, zoals Ik u gezegd heb”, omdat zij niet geloven. De schapen waar Jezus
naar verwijst zijn dezen die Hem vertrouwen. Zij werden schapen door te geloven, niet door het
uitvoeren van een bepaald werk van hun eigen beweging. Wanneer Christus zegt dat “niemand”
ervoor kan zorgen dat de gelovige zijn redding verliest, omvat Hij daarmee *elk mens*, zelfs de gelo-
vige zelf. Een kind van God is machteloos om zichzelf uit de almachtige hand van de Vader te ruk-
ken.

Het werk van God de Zoon houdt ons in veiligheid

Romeinen 6:23

“Want het loon van de zonde is de dood, maar de **genadegave** van God is eeuwig leven, door
Jezus Christus, onze Heere”.

Het woord *genadegave* in dit vers is de sleutel. Deze *genadegave* die door God is voorzien is “eeu-
wig leven, door Jezus Christus”. Deze redding is voorzien door Jezus Christus, niet door enig werk
of verdienste van de mens, en dat is precies wat het tot een “genadegave van God” maakt. Zij die
geloven dat zij hun redding kunnen verliezen nadat ze echt gered werden, plaatsen hun geloof op
hun eigen werken plus hun eigen geloof. Maar de gave, de kosteloze gave van God, laat geen ruimte
over voor werken maar enkel voor geloof in de dood, begraving en opstanding van Jezus Christus.
De laatste zin in Openbaring 22:17 geeft verder ondersteuning aan het idee dat Gods gave van eeu-
wig leven in feite kosteloos is: “laat hij die wil, het water des levens nemen, **voor niets**”. Deze uit-
nodiging tot redding zegt met nadruk dat wie ook de evangelieboodschap hoort daarop mag reage-
ren en deel kan krijgen aan “het water des levens ...voor niets”. Geen werken zijn hierbij betrokken,
evenmin wordt melding gemaakt van de mogelijkheid om voor deze gave later te moeten betalen.
Ook Efeziërs 2:8-9 stelt duidelijk dat redding een vrije gave is die niet verkregen kan worden door
het volbrengen van enige werken maar door het plaatsen van geloof in Christus. Merk ook Paulus’
gebruik van de verleden tijd in de openingverzen van Efeziërs 2: hij vertelde de Efezische christe-
nen: “u die **dood was** door de overtredingen en de zonden” (v. 1), en “waarin u **voorheen** gewan-
deld hebt, overeenkomstig het tijdperk van deze wereld” (v. 2), en dat “wij allen **voorheen** verkeer-
den, in de begeerten van ons vlees” (v. 3), en andermaal “toen wij **dood** waren door de overtredin-
gen” (v. 5). Maar merk op dat eens dat wij “**levend** gemaakt” werden (v. 5), wij nu “met Hem **op-
gewekt** en met Hem **in de hemelse gewesten gezet** [zijn] **in Christus Jezus**” (v. 6). Ten eerste is
het duidelijk dat hun wandel vóór de redding erg verschilde van hun leven na de redding. Volgend
op hun redding produceerden zij vrucht in hun leven en keerden zij zich af van hun boze wegen.
Ten tweede, waren deze Efezische gelovigen “opgewekt en met Hem in de hemelse gewesten ge-
zet”, “in Christus Jezus”. Redding, zo zegt Paulus, is “de gave van God” voor degene die geloof
heeft in Christus, niet voor degene die al dan niet bepaalde werken verricht. Als dat laatste het geval
was, dan zouden mensen kunnen roemen op hun eigen werken. Maar Gods vrije gave is “niet uit
werken, opdat niemand zou roemen” (v. 9).

Hebreeëen 7:25

“Daarom kan Hij ook **volkomen** zalig maken wie door Hem tot God gaan, omdat **Hij altijd**
leeft om voor hen te pleiten”.

Deze tekst vertelt de gelovige niet enkel *dat* hij verzekerd is eens dat hij is gered, maar ook *hoe* hij
in feite verzekerd blijft (door de bemiddeling van Jezus Christus). De gelovige is zeker wegens de
bemiddeling gedaan door Jezus Christus Die “altijd leeft om voor hen te pleiten” en “een Priester-

schap [heeft] dat niet op anderen overgaat” (v. 24). Omdat Jezus uit de doden opstond, en daardoor toonde dat Zijn volmaakte offer acceptabel was in het oog van de Vader, kan Christus bemiddelen voor de gelovige wanneer hij zondigt. Het feit dat deze bemiddeling continu is omdat Christus “altijd leeft” toont aan dat alhoewel de christen zal zondigen en de Vader zal mishagen, Jezus Christus zijn zaak zal bepleiten voor God. 1 Johannes 2:1-2 leert duidelijk dat het kind van God nog zal zondigen nadat hij heeft geloofd, maar omdat Jezus Christus de “Voorspraak bij de Vader” is en de “verzoening voor onze zonden”, kan de gelovige verzekerd rusten in het feit dat zijn redding verzekerd is in Christus en dat hem is vergeven in de ogen van de Vader. Deze twee verzen tonen aan dat Christus niet enkel de Voorspraak bij de Vader is maar ook de drager van de verdiende straf opdat degene die gezondigd heeft niet zelf de vervloekte prijs moet betalen. Het resultaat van Jezus’ bemiddeling is dat de Vader het pleiten van de zoon zal horen en de eigenzinnige heilige zal vergeven omdat de Zoon het volmaakte, acceptabele offer was voor de mensheid; Hij betaalde de prijs “eens en voor altijd” op het kruis (Hebreeën 7:27; 1 Johannes 2:2). Romeinen 8:34 is een soortgelijke passage (gesitueerd in de context van andere verzen die spreken van de eeuwige zekerheid van de gelovige) welke het huidige werk beschrijft van Jezus Christus. Het vers geeft zelfs meer informatie dan Hebreeën 7:25, want het zegt dat Jezus “aan de rechterhand van God is, Die ook voor ons pleit”. De christen kan *weten* dat hij eeuwig zeker is in Christus omdat Jezus’ volmaakte werk op het kruis van Hem een volmaakte pleiter maakte voor de gelovigen.

Romeinen 8:35, 38-39

“Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? **Verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard?** ... Want ik ben ervan overtuigd dat noch **dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch krachten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen,** ³⁹ noch **hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel** ons zal kunnen scheiden van de liefde van God in Christus Jezus, onze Heere”.

Zoals de tekst van Johannes 10, beschrijft deze passage de rol die zowel God de Vader als de Zoon spelen in de verzekering van de gelovige. Deze twee verzen vormen het antwoord op de vraag, gesteld in vers 35: “Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?” Deze tekst verklaart dat niets wat ingebeeld kan worden een waar christen kan scheiden van de liefde van God in Christus Jezus. In al deze verzen somt Paulus 17 dingen op die een gelovige niet kunnen scheiden van de liefde van zijn Heer. Deze zeventien dingen zijn allesomvattend. Men kan niet méér verzekerd worden dan met deze dingen!

Het werk van God de Heilige Geest houdt ons in veiligheid

Efeziërs 4:30-31

“En bedroef de Heilige Geest van God niet, door Wie u **verzegeld** bent tot de dag van de verlossing. ³¹ **Laat** alle bitterheid, woede, toorn, geschreeuw en laster van u **weggenomen** worden, met alle slechtheid”.

Dit vers zegt de gelovige specifiek dat hij de Heilige Geest niet mag “bedroeven”, want het is door deze Heilige Geest dat de gelovige “verzegeld” (= met een zegel afgesloten ter bewaring) is tot de dag van de uiteindelijke verlossing. Het is belangrijk ook 2 Korinthiërs 5:5 te noteren: “God, Die ons ook het **onderpand** van de Geest gegeven heeft”. De Heilige Geest is de garantie van de gelovige zijn redding, en God is Degene die het zegel of onderpand geeft. God de Vader verklaart de gelovige “niet schuldig” te zijn wegens het volbrachte, volmaakte offer van Jezus Christus aan het kruis; en daarom is Zijn zegel en onderpand permanent en zeker en het kan niet verwijderd worden. Merk op dat de gelovige “verzegeld” is tot “de dag van de verlossing”, wanneer Christus wederkomt en de gelovige wordt verheerlijkt, om voor altijd bij zijn Heer te zijn. Sommigen beweren dat “het eeuwige leven” dat beloofd is aan de gelovigen enkel verwijst naar de eeuwige staat. Echter, vers 30 maakt duidelijk dat er niets is dat een gelovige kan doen *op deze aarde* - van het moment van de redding tot de dag van de uiteindelijke verlossing - om Gods zegel van de Heilige Geest te verbreken. Paulus stelt dat het mogelijk is voor een christen om de Heilige Geest van God te “bedroeven” door zijn handelingen, maar nergens geeft hij enige vermelding dat deze handelingen het Zegel kunnen verbreken, dat op Zijn plaats blijft tot de verlossing van het lichaam. De context (v.

31) maakt duidelijk dat de gelovige zonden zoals bitterheid, woede, toorn, geschreeuw, laster en alle slechtheid, moet laten “wegnemen”, dingen die allemaal de Heilige Geest, Die in de gelovige woont, bedroeven. Maar, Paulus zegt nooit dat de Heilige Geest de gelovige, die zulke zonden begaat, zal verlaten. Integendeel, Paulus vermaant de Efeziërs de oude dingen te laten “wegnemen” (v. 31). De “oude mens” moet “afgelegd “ worden (v. 22) en we horen ons te bekleden met de “nieuwe mens” (v. 24), juist *omdat* de Heilige Geest in de gelovige blijft wonen tot de dag van de verlossing.

Efeziërs 1:11-14

“In Hem zijn wij ook een erfdeel geworden, wij, die daartoe voorbestemd waren, naar het voor-nemen van Hem Die alle dingen werkt overeenkomstig de raad van Zijn wil, ¹² opdat wij tot lof van Zijn heerlijkheid zouden zijn, wij, die al eerder onze hoop op Christus gevestigd hadden. ¹³ In Hem bent ook u, nadat u het Woord van de waarheid, namelijk het Evangelie van uw zalig-hheid, gehoord hebt; in Hem bent u ook, toen u tot geloof kwam, **verzegeld met de Heilige Geest** van de belofte, ¹⁴ Die het **onderpand** is van onze **erfenis**, tot de **verlossing** die ons ten deel viel, tot lof van Zijn heerlijkheid”

Het zegel (Heilige Geest) is onze garantie voor onze toekomstige erfenis. Dit feit, andermaal, laat geen plaats open voor verlies van redding. Wanneer iemand een grote aankoop doet, zoals een huis, is er vaak een voorschot verschuldigd om het item zeker te stellen. Gelovigen zijn het gekochte bezit van de Heer, gekocht met Zijn eigen bloed (Handelingen 20:28). Van het moment dat iemand Jezus Christus aanneemt als Redder, wordt hij een kind van God, die op een dag de “erfenis, tot de verlossing” (v. 14) zal ontvangen bij de komst van Christus (vgl. Efeziërs 4:30). Het “onderpand” (v. 14) of “voorschot” van die beloofde erfenis is de Heilige Geest die de gelovige verzegelt “tot de verlossing”.

Conclusie

God maakt duidelijk in Zijn Woord dat de eigenzinnige gelovige (de *echte* gelovige die zondigt) Zijn bestraffende hand zal ontdekken (Hebreeën 12:6-11) en op een dag beloning zal verliezen (2 Korinthiërs 5:10). Hij zegt ook dat velen die belijden Christus te dienen, niet echt geloven en zichzelf bedriegen, en anderen (Mattheüs 7:21-23). Een ware gelovige zal vrucht tonen in zijn leven door te wandelen overeenkomstig Gods Woord en, in plaats van te blijven zondigen, zal hij een echte attitude van berouw en ommekeer demonstreren wanneer hij afdwaalt van de gemeenschap met God (1 Johannes 1:6 - 2:3).

De Bijbel maakt ook overvloedig duidelijk dat de gelovige eeuwig leven bezit gebaseerd op het werk van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, niet op het werk van de gelovige. Hij die ervoor kiest te geloven dat een christen zijn redding kan verliezen, baseert gewoonlijk zijn geloof op de veronderstelling dat de heilige, wanneer hij geen risico loopt zijn redding te verliezen, dan roekeloos en onrechtvaardig zal leven. Alhoewel dat een logische *menselijke* notie mag lijken, wordt dit niet in de Schrift geleerd. In feite, het zou redelijk lijken, dat als een gelovige zijn redding *zou kunnen* verliezen, nadat hij echt geloofde, dat dan Gods Woord een weelde aan specifieke informatie zou geven met betrekking tot wat het zou betekenen zijn redding te verspelen, en wat het zou inhouden om terug tot God te keren, vermits de Bijbel herhaaldelijk stelt dat God wil dat de gelovige *verzekerd* is van zijn redding en zijn status tegenover God zou *kennen* (Johannes 8:32; 10:14, 38; 14:17-20; 17:3; 21:24; Efeziërs 1:17-18; 1 Johannes 5:13). Maar Gods Woord bevat deze informatie niet en, integendeel, Gods Woord verzekert de gelovige dat hij in eeuwigheid zeker is in Christus, van het moment dat hij geloof stelt in de dood en opstanding van Jezus Christus als de betaling voor de straf over zijn zonden. Het kind van God is veilig, zeker en verzegeld wegens het heerlijke werk van de drie-enige God.

Lees ook andere artikelen over hetzelfde thema:

- o <http://www.verhoevenmarc.be/#Zekerheid>